

Hilo Musical

Miqui Otero

Alpha Decay. Barcelona, 2010

Jacques el fatalista

Denis Diderot

La Magrana. Barcelona, 2010

Veus

Antologia de Lolita Bosch

Empúries. Barcelona, 2010

Recordem *Adventureland* (2009), la magnífica pel·lícula de Greg Mottola? En aquell film tendre i empàtic, un parc d'atraccions era el colorista decorat per on l'amor es filtrava en un aprenentatge inevitable cap a allò que en diem "maduresa" i que cadascú viu i interpreta com pot o com bonament el deixen. *Hilo musical*, l'aconseguit debut del periodista i agitador cultural **Miqui Otero**, també escull un parc d'atraccions com a escenari principal. Així, el particular *Adventureland* d'Otero és Villa Verano, un inquietant escenari per on desfila Tristán, heroi o anti-heroi de carn i ossos amb qui és fàcil identificar-se o si més no seguir amb atenta complicitat. El mèrit es troba en l'habilitat per imprimir un ritme àgil i un humor fluït a una narració que bascula amb gràcia entre el present i els salts temporals per evocar records d'adolescència -menció especial al capítol dedicat a un automòbil batejat com el "Coche-Cueva". Al final, quan el teló cau amb el balanceig de l'última pàgina, és inevitable dibuixar un franc somriure i deixar una idea sobrevolant: aquest *Hilo musical* també podria ser una bona pel·lícula, aquí hi ha fusta. /// DIMAS RODRIGUEZ

Radicalment moderna en el seu plantejament, *Jacques el Fatalista* presenta els avatars d'un amo i el seu servent pels camins de la França pre-revolucionària. Una història explicada per un narrador rebel, burleta i suposadament caòtic que entra i surt una i altra vegada del text, va i torna, ens deixa contínuament amb ganes de saber el desenllaç de les històries que no acaba d'explicar i ens interpel·la constantment de manera directa. Una novel·la hàbilment construïda al voltant d'un criat clarivident, tossut, xerraire i molt ocurrent al servei d'un amo diletant, mandrós i més aviat arbitrari. Un personatge que disfruta per sobre de tot amb les xafaraderies, històries i romanços que contínuament exigeix al seu servent que li expliqui. Una parella amb aires quixotescos al centre d'una narració essencialment humorística, amb un peu en la tradició de les novel·les filosòfiques i morals i un altre en la dels llibres d'aventures. Un clàssic de la literatura universal escrit per un dels pares de la Il·lustració que, llegit avui, es presenta fresc, original i convincent. /// JESÚS CARTANA

Diu que hi ha escriptors que no llegeixen. Potser sí que és veritat. Tot i això, si existeixen, no deuen escriure res que pugui interessar als que es definirien a ells mateixos com a lectors. **Lolita Bosch** és escriptora. De les que llegeix, s'entén. Potser per això la seva obra té gruix, voluntat, estil i contingut. Amb *Veus*, pren protagonisme la seva dimensió com a lectora perquè signa, prologa i defensa una antologia de literatura en català escrita avui. Un tria personal i volgudament subjectiva que, com totes les apostes que tracen una línia, pot ser (i serà) discutida i criticada. En qualsevol cas, el llibre té dues virtuts evidents: d'una banda, dóna visibilitat a autors amb una mirada personal i obra amb voluntat d'estil. Propostes que, en molts casos, es mantenen pràcticament en l'anonimat. D'altra banda, el conjunt posa de manifest que hi ha un planter d'autors de menys de quaranta-cinc anys que, tal com passa en altres facetes de la creació, s'expressen literàriament en català i que el que els preocupa, defineix i mou és l'elaboració artística i no la defensa i salvaguarda d'una llengua. /// JESÚS CARTANA